

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **ČIBE, a.s.**, IČO 25570048
se sídlem č.p. 520, Slušovice
zastoupený advokátem Mgr. Karlem Nedbálkem
se sídlem č.p. 520, Slušovice

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. 441/560/17, 13163/ENV/17,
sp. zn. OV 5/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 23. 1. 2017, č. j. ČIŽP/46/OOV/SR01/1609104.004/17/HKS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta (i) podle § 125a odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2017 (dále jen „vodní zákon“), ve výši 79 547 Kč za nedovoleně odebranou vodu v množství 1 136,39 m³ z vrtané studny v období od 16. 9. 2014 do 30. 5. 2016 na pozemku parc. č. 106/7, k.ú. Čížkov, bez povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona; (ii) podle § 125a odst. 3 vodního zákona ve výši 20 000 Kč za naplnění skutkové podstaty § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona tím, že v období od 16. 9. 2014 do 1. 6. 2016 vypouštěl splaškové odpadní vody a znečištěné srážkové vody z příjezdových a manipulačních ploch provozu čerpací stanice a motorestu v Čížkově do povrchových vod rybníka na parc. č. 96, k.ú. Čížkov, na bezejmenném levostranném přítoku Cerekvického potoka (tok ID 10270954 v č.h.p. 1-09-02-008) bez povolení vodoprávního úřadu podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona.
2. V žalobě žalobce uvedl, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav, a to zejména kdo je provozovatelem čerpací stanice a motorestu, potažmo vrtané studny a čističky odpadních vod (dále jen „ČOV“). Ve vymezeném období byla provozovatelem nejdříve společnost Fedility United s.r.o. (do 6. 4. 2016) a od 7. 4. 2016 je skutečným uživatelem (provozovatelem) společnost CZECH ENERGY SYSTEM a.s. Kontrola na místě byla provedena dne 6. 6. 2016 i z kontrolního protokolu vyplývá, že k datu provedení kontroly byla provozovatelem společnost CZECH ENERGY SYSTEM a.s. Žalobce tedy nemohl spáchat vytýkané delikty, neboť budovy a zařízení v inkriminované době nevyužíval.
3. Smlouvou ze dne 21. 12. 2011 o pronájmu nebytových prostor uzavřenou mezi pronajímatelem – žalobcem a nájemcem – společností Fedility United s.r.o. byly veškeré nemovitosti včetně vrtané studny a ČOV pronajaty provozovateli čerpací stanice. Součástí této smlouvy je také ujednání, že „[v]řízení legislativy potřebné k provozování činnosti v pronajatém zařízení je věcí nájemníka“. Nemá smysl rozlišovat mezi provozem budov a vrtané studny a ČOV, neboť je jasné, že uživatel budovy využívá studnu a vypouští vodu. Způsobení vytýkaných deliktů nájemcem mělo být dle žalobce přinejmenším zohledněno při určení výše pokuty, což se nestalo.
4. Dále měl žalobce za to, že žalovaný postupoval v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, konkrétně žalovaný nedostatečně odůvodnil závěr, proč nepřihlédl k žalobcem předložené nájemní smlouvě. Žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce (i) vše bylo zkolaudováno a povoleno v souladu se zákonem, (ii) žalobce není provozovatelem dotčené nemovitosti, v uvedené době neodebral ani kapku vody, a ani kapku vody nevypustil, (iii) studna ani ČOV nejsou na pozemku žalobce (vlastníkem je [redacted]) a (iv) pokuta je nepřiměřená a likvidační.
5. Žalobce odmítl, že by mohl vrtanou studnu a ČOV smysluplně provozovat odděleně od provozu čerpací stanice, která byla provozovaná jiným subjektem, stejně tak nelze provozovat čerpací stanici bez čerpání vody ze studny a vypouštění vody do ČOV. Argument žalovaného, že žalobce „sám podal žádost vodoprávnímu úřadu o povolení k nakládání s vodami na vodních dílech (vrtaná studna na pozemku dle KN parc. č. 106/7 v k.ú.

Čížkov a ČOV společnosti), čímž se u vodoprávního úřadu přihlásil jako odpovědný subjekt za práva a povinnosti“, nepovažoval žalobce za dostačující. Ze zásad trestání obecně navíc vyplývá, že ani skutečnost, že se někdo k řešení situace přihlásí, nezavazuje správní orgány povinnosti šetřit skutečnosti ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení.

6. Žalobce nechápe, proč by skutečnost, že chce problém vyřešit, měla být k jeho tíži a obracet důkazní břemeno v jeho neprospěch. Ačkoli je ke dni podání žaloby provozovatelem čerpací stanice společnost CZECH ENERGY SYSTEM a.s. a smluvním ujednáním určil, aby potřebná povolení a souhlasy s užíváním nemovitosti zajišťoval nájemce (což nesplnil), přesto podal po zjištění propadnutí povolení žádosti o povolení k nakládání s vodami a o povolení k vypouštění odpadních vod, a to ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalobce tato skutečnost není přítěžující (jak se snaží dovodit žalovaný), ale mělo by se jednat o okolnost polehčující. Žalovaný tuto snahu ale zcela obrátil v neprospěch žalobce, když uzavírá, že žalobce nedoplnil žádost v původním stanoveném termínu z usnesení vodoprávního úřadu (do 31. 5. 2017). Žalobce v řízení aktivně vystupuje a vzhledem k tomu, že neobdržel stanoviska všech dotčených orgánů, požádal o prodloužení uvedené lhůty.
7. Žalovaný též chybně vyložil § 11 vodního zákona, podle nějž povinnosti vyplývající z povolení nakládání s vodami přechází z vlastníka na uživatele nemovitostí. V prvostupňovém rozhodnutí se konstatuje, že rozhodnutím ze dne 27. 8. 2014, č. j. ČIŽP/46/OOV/SR01/1411256.001/14/HKS, byla za shodné delikty uložena pokuta dřívějšímu provozovateli čerpací stanice společnosti Viversen s.r.o. Navzdory tomu žalovaný postupoval v projednávané věci jinak a nyní sankcionuje vlastníka, a nikoli provozovatele.
8. Žalobce konečně považoval pokutu za nepřiměřenou a domáhal se moderace trestu. K tomu uvedl, že (i) se pokoušel závadný stav odstranit, když se o něm dozvěděl, (ii) nebyl provozovatelem studny ani ČOV, (iii) ČOV byla řádně provozována jiným subjektem, což závažnost deliktu snižuje, (iv) povolení vydána byla, ale jejich platnost skončila, předchozí provozovatelé, ačkoli je nájemní smlouva zavazovala k vyřízení povolení nových, toto neučinili. Žalobce též nesouhlasil s tím, že žalovaný považuje za přítěžující skutečnost to, že žádný z provozovatelů neoznámil vodoprávnímu úřadu ve smyslu § 11 odst. 1 vodního zákona, že došlo k převodu nebo přechodu práv a povinností k vodním dílům, se kterými je povolení k nakládání s vodami spojeno, neboť je mu přičítáno pochybení, za nějž neodpovídá.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dle žalovaného nejsou o přenesení povinností z povolení k nakládání s vodami na nájemce v nájemní smlouvě se společností Fedility United s.r.o. žádné zmínky (nejdou v ní vůbec uvedena vodní díla), nájemní smlouva je příliš obecná a nezabývá se konkrétně provozováním objektu ČOV a také odběrem podzemní vody z vrtané studny. Nebyl stanoven rozsah práv a povinností souvisejících s vodními díly, nebylo uvedeno předání souvisejících dokladů, včetně povinností vyplývajících z povolení vydaných k vodním dílům. Ostatně žádná platná povolení k nakládání s vodami ani v době uzavření nájemní smlouvy neexistovala: povolení k odběru vod zaniklo k 1. 1. 2008, povolení k vypouštění odpadních vod k 31. 12. 2011. Nájemní smlouva byla uzavřena dne 21. 12. 2011, a to na dobu od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2016. Nájemce proto ani nemohl převzít oprávnění a povinnosti vyplývající z

povolení k nakládání s vodami. Žalobce měl přitom dost času k požádání o nové povolení, či o prodloužení dříve platného povolení.

10. Žalobce neprokázal přenesení práv a povinností z povolení k nakládání s vodami na jeho vodních dílech dle § 11 odst. 1 vodního zákona na nájemce čerpací stanice, společnost Fedility United s.r.o. Žalovaný dodal, že žádný z nájemců čerpací stanice neoznámil vodoprávnímu úřadu, že došlo k převodu nebo přechodu práv a povinností k vodním dílům, což svědčí v neprospěch žalobce.
11. Co se týče pokuty uložené společnosti Viversen s.r.o., dřívějšímu provozovateli čerpací stanice, tato společnost nepodala odvolání a žalovaný tak v odvolacím řízení tento případ neřešil, ani neměl k dispozici nájemní smlouvu této společnosti.
12. Žalovaný upozornil, že žalobce v říjnu 2016 podal žádost vodoprávnímu úřadu o povolení k nakládání s vodami na obou vodních dílech, čímž se vodoprávnímu úřadu přihlásil jako odpovědný subjekt. Řízení bylo následně přerušeno a žalobce byl vyzván k předložení podkladů dle vyhlášky č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu, které žalobce ani ve stanovené lhůtě (31. 5. 2017) nedoplnil.
13. Stran výše pokuty za nedovolené vypouštění odpadních vod žalovaný uvedl, že se jedná pouze o 0,4 % z maximální možné výše 5 000 000 Kč. K vypouštění odpadních vod docházelo v povodí významného vodárenského odběru vod k zásobení obyvatelstva z nádrže Švihov na Želivce (zdroj pitné vody pro téměř celou středočeskou oblast včetně Prahy). Vodní tok v místě vypouštění odpadních vod je tak podle § 35 odst. 1 vodního zákona a nařízení vlády č. 71/2003 Sb., o stanovení povrchových vod vhodných pro život a reprodukci původních druhů ryb a dalších vodních živočichů a o zjišťování a hodnocení stavu jakosti těchto vod, stanoven jako lososová voda, pro kterou platí přísnější standardy jakosti vod vzhledem k podpoře života ryb. Z tohoto důvodu bylo také nutno vydat nové povolení k nakládání s vodami, a uvést toto vypouštění odpadních vod do souladu s platnou legislativou, zejména s platným nařízením vlády - prováděcím předpisem k § 38 vodního zákona (nařízení vlády č. 61/2003 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech, nahrazené od 1. 1. 2016 nařízením vlády č. 401/2015 Sb.).
14. Žalovaný poukázal na to, že se v napadeném rozhodnutí (str. 8) přiměřeností výše pokuty ve vztahu k žalobci zabýval, přičemž z obchodního rejstříku zjistil, že žalobce má základní kapitál ve výši 26 800 000 Kč, pročež uložené pokuty nemohou mít závažný dopad na chod žalobce.
15. Konečně žalovaný zdůraznil, že odpovědnost za správní delikt není vázána na zavinění, ale jedná se o odpovědnost objektivní, tj. zjišťuje se, zda následek formulovaný ve skutkové podstatě správního deliktu způsobil daný subjekt svou činností.

Další vyjádření účastníků

16. Žalobce posléze v dalších podáních informoval soud o své snaze o zjednání nápravy, tj. o získání příslušných povolení (byť trval na tom, že provozovatelem obou vodních děl je společnost CZECH ENERGY SYSTEM a.s.). Žalobce nechal zpracovat hydrogeologický posudek, poté bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov ze dne 21. 8. 2017, č. j. OŽP/1710/2016-11, kterým bylo společnosti CZECH ENERGY SYSTEM a.s.

(uživatel/provozovatel) vydáno povolení k nakládání s podzemními vodami – odběr vod z vrtané studny. Konečně bylo vydáno též rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov ze dne 25. 9. 2017, č. j. OŽP/1711/2016-11, kterým bylo společnosti CZECH ENERGY SYSTEM a.s. (uživatel/provozovatel) vydáno povolení k nakládání s vodami – vypouštění odpadních vod.

17. V replice žalobce doplnil, že na studni je vodoměr, který ukazuje odběr vody, výpočty dle fiktivních odběrů jsou neakceptovatelné. Včasné vydání rozhodnutí o čerpání a vypouštění vody záviselo na materiálech, které měly příslušné orgány ve spise, nicméně je znovu vyžadovaly po žalobci. Přitom obě současná povolení k nakládání s vodami a podzemními vodami jsou vydána společnosti CZECH ENERGY SYSTEM a.s. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 25 Cdo 10/2013, cit. „[p]ři posuzování odpovědnosti za škodu vzniklou únikem škodlivých látek do vodních toků pak nezáleží pouze na tom, kdo je původcem odpadních vod, tedy kdo je ten, jehož činností vznikly, ani na tom, kdo je vlastníkem či provozovatelem zařízení, jehož prostřednictvím se jejich vypouštění realizuje. Rozhodující je, kdo je vypouští, kdo se jich chce v konečném důsledku takto zbavit, tedy kdo tímto způsobem s povrchovými nebo podzemními vodami nakládá. Povinnosti jsou vodním zákonem ve smyslu zásady ochrany životního prostředí stanoveny každému a odpovědnost za jejich porušení je třeba odvíjet nikoli od právního poměru k nemovité věci, ale od konkrétní činnosti, z níž povstala škoda.“.

Posouzení žaloby soudem

18. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1 vodního zákona *povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba, jde-li o podzemní vody, k jejich odběru.*
20. Podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona *povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních.*
21. Podle § 11 odst. 1 vodního zákona *práva a povinnosti vyplývající z povolení k nakládání s vodami, které bylo vydáno pro účel spojený s vlastnictvím k pozemkům a nebo stavbám, přecházejí na jejich nabyvatele, pokud tyto pozemky a nebo stavby budou i nadále sloužit účelu uvedenému v povolení. To platí i pro jejich uživatele po dobu užívání těchto pozemků nebo staveb v rozsahu, který odpovídá rozsahu práv uživatele k nim, vyplývajícího ze vzájemného vztahu mezi vlastníkem a tímto uživatelem. Nabyvatelé těchto pozemků a nebo staveb, případně jejich uživatelé, jsou povinni oznámit vodoprávnímu úřadu, že došlo k převodu nebo přechodu pozemku nebo stavby, s nimiž je povolení k nakládání s vodami spojeno, a to do 2 měsíců ode dne jejich převodu nebo přechodu, případně vzniku práv k jejich užívání.*
22. Podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.*

23. Podle § 125a odst. 3 vodního zákona za *správní delikt podle odstavce 1 písm. b) spáchaný vypouštěním odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních bez povolení k nakládání s vodami se uloží pokuta do 5 000 000 Kč.*
24. Podle § 125a odst. 5 vodního zákona za *správní delikt podle odstavce 1 písm. b) spáchaný odběrem podzemních vod bez povolení k nakládání s vodami se uloží pokuta ve výši násobku sazby 70 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč.*
25. Podle § 125a odst. 6 vodního zákona *pokutu za správní delikt spáchaný nedovoleným odběrem povrchových nebo podzemních vod lze stanovit nejvýše za období 3 let předcházejících dni, kdy byl nedovolený odběr vody zjištěn. Sazbu pokuty podle odstavce 4 nebo 5 lze snížit, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Pokuta podle odstavce 4 však nesmí být vyměřena v sazbě nižší než 10 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod nebo v sazbě nižší než 25 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod.*
26. Podle § 125a odst. 7 vodního zákona *nelze-li stanovit množství povrchových nebo podzemních vod odebraných bez povolení k nakládání s vodami nebo v rozporu s ním, stanoví orgán ukládající pokutu množství odebrané vody podle směrných čísel roční potřeby vody podle vyhlášky, kterou se provádí zákon o vodovodech a kanalizacích. Není-li možné množství odebrané vody stanovit takovým postupem, stanoví je orgán ukládající pokutu odhadem; přitom vychází z účelu použití odebrané vody a místních podmínek.*
27. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994)], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Nutno též zdůraznit, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
28. Soud tuto námitku neshledal důvodnou, přičemž níže v rámci posouzení jednotlivých žalobních bodů uvádí, jak se s námitkami žalobce vypořádal žalovaný (prvostupňový orgán).
29. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že obě povolení k nakládání s vodami si měl zajistit žalobce coby vlastník, aby je následně mohl převést na provozovatele. To, že jsou současná povolení k nakládání s vodami a podzemními vodami vydána společnosti CZECH ENERGY SYSTEM a.s., a nikoli žalobci, nepotvrzuje přesvědčení žalobce, že nebylo jeho povinností zajistit si je. Ostatně z obou aktuálně platných povolení vyplývá, že jejich vydání inicioval žalobce a následně byla z důvodu oznámení dle § 11 odst. 1 vodního zákona (jež rovněž provedl žalobce) vydána současnému uživateli. Podání takového

oznámení je přitom z pohledu soudu fakticky vyloučeno v situaci, kdy zde není žádné povolení, neboť pak nelze převést žádná práva z něj vyplývající.

30. Soud připouští, že skutečným provozovatelem vrtané studny a ČOV je nájemce čerpací stanice a motorestu, byť je pravdou, že smlouva ze dne 21. 12. 2011 o pronájmu nebytových prostor uzavřenou mezi pronajímatelem – žalobcem a nájemcem – společností Fedility United s.r.o., ani jedno ze zařízení výslovně nezmiňuje a obrat „[v]řízení legislativy potřebné k provozování činnosti v pronajatém zařízení je věcí nájemníka“ je vágní, v čemž soud dává za pravdu žalovanému (pozn. soudu, žalobce nepředložil nájemní smlouvu se současným provozovatelem společností CZECH ENERGY SYSTEM a.s.). Na druhou stranu nájem čerpací stanice a motorestu bez přístupu k vodě a možnosti vypouštět odpadní vodu by nebyl možný a je evidentní, že obě zařízení sloužila potřebám čerpací stanice a motorestu. Jak ovšem soud uvedl výše, nemohlo-li dojít k oznámení dle § 11 odst. 1 vodního zákona pro neexistenci povolení, pak povinnost opatřit si povolení vázla na vlastníku vrtané studny a ČOV. Skutečnému provozovateli tudíž nelze klást za vinu, že neučinil oznámení dle § 11 odst. 1 vodního zákona, nebyl tak tím, kdo provozoval studnu a ČOV bez povolení, ale byl jím i nadále žalobce z důvodu zanedbání své zákonné povinnosti.
31. Co se týče námitky žalobce, že vrtaná studna ani ČOV nejsou na pozemku žalobce, soud konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí na str. 4 uvádí, že vrtaná studna je na pozemku parc. č. 106/7, který je ve vlastnictví [REDAKCE], objekt ČOV je situován zčásti na pozemku parc. č. 106/7 a zčásti na pozemku parc. č. 106/9 ve vlastnictví ATLANTA - V.O.V.-CORPORATION, spol. s r.o. Současně však uvádí, že z katastru nemovitostí vyplývá, že vlastnické právo stavby na stavební parc. č. 76, a parc. č. 106/13, č. 106/7 přísluší žalobci. Je tedy patrné, z čeho prvostupňový orgán dovodil odpovědnost žalobce za stavby – vrtanou studnu a ČOV (ač ty nejsou v katastru nemovitostí zapsány). Ostatně, byl to žalobce, kdo požádal o vydání obou aktuálně platných povolení pro nakládání s vodami, čímž se k vlastnictví vrtané studny i ČOV přihlásil, v čemž je opět třeba dát za pravdu žalovanému.
32. Co se týče přiměřenosti výše sankce, soud nejprve konstatuje, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42). Takové zneužití či překročení správní úvahy však soud neseznal.
33. Pokud jde o výši pokuty za odběr vody, vodoměr vrtané studny sice měřil (nainstalován byl v červnu 2014, stav k 1. 6. 2016 byl 1 750 m³), ale jak uvedl žalovaný, nebylo možné odvodit konkrétní množství odebrané vody za vymezené období správního deliktu (od 16. 9. 2014 do 30. 5. 2016), protože doba měření a období deliktu se překrývaly jen částečně. Proto správní orgány přikročily k výpočtu dle § 125a odst. 7 vodního zákona, což je dle soudu správný postup, a to s výsledkem 1 136,39 m³. Nadto je tento výsledek pro žalobce příznivější ve srovnání s hodnotou naměřenou vodoměrem, zejména uvažíme-li, že měření trvalo 24 měsíců, delikt 20,5 měsíce - delikt tedy trval cca 85 % období měření vodoměrem, zatímco odhadnutý odběr vody činí jen cca 65 % hodnoty naměřené vodoměrem.
34. Návazně na to je otázkou, jakou sazbu za m³ odebrané vody měly správní orgány použít při kalkulaci. Dikce § 125a odst. 5 vodního zákona stanoví fixní sazbu 70 Kč za m³,

příčemž § 125a odst. 6 umožňuje tuto sazbu snížit (v době spáchání deliktu na 25 Kč; nyní, pro žalobce výhodnější účinná úprava až na 15 Kč). Nejedná se zde ovšem o rozsah sazby, kdy se aplikuje správní uvážení, jde pouze o možné snížení fixní sazby, jsou-li dány okolnosti zvláštního zřetele hodné. Žalobce za tuto okolnost považoval to, že se snažil získat příslušné povolení k odběru vod, k čemuž však správní orgány podotkly, že toto povolení do doby vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí nenabyl, a to pro nedodání podkladů. Žádná okolnost zvláštního zřetele hodná, kterou by se správní orgány měly zabývat, tu tedy dle správních orgánů neexistovala, čemuž soud přitakává. Nutno doplnit, že otázky spojené s vydáním obou aktuálně platných povolení s vodami, zejm. zda byla vydána včas (zda zde byl důvod pro výzvu k předložení nedoložených podkladů žalobcem), nemohou být předmětem tohoto řízení.

35. Co se týče sankce za vypouštění odpadních vod, správní orgány uvedly jak okolnosti přitěžující: (i) voda byla vypouštěna do toku s tzv. lososovou vodou, kde je vyžadována zvýšená ochrana jakosti vod pro podporu života ryb a v lokalitě, která je v povodí významného vodárenského odběru z nádrže Švihov na Želivce a (ii) dobu po kterou žalobce neměl příslušné povolení (od 1. 1. 2012); tak okolnosti polehčující: (i) žalobce provozoval ČOV řádně a vypouštěla se pouze v kapacitě do cca 25 ekvivalentních obyvatel. Na základě těchto skutečností byla žalobci uložena pokuta při dolní hranici sazby (0,4 % horní sazby). Úvaze správních orgánů přitom soud nemá co vytknout.
36. Nutno dodat, že žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2015, sp. zn. 25 Cdo 10/2013, na projednávanou věc nedopadá, neboť se zabýval škodou způsobenou vypouštěním odpadních vod, zatímco v případě žalobce byl správní delikt spáchán vypouštěním odpadních vod bez povolení. Spáchání škody nebylo posuzováno ani konstatováno, naopak ČOV byla provozována řádně (což se projevilo ve výši sankce), avšak k naplnění skutkové podstaty došlo právě jen vypouštěním odpadních vod bez povolení.
37. Soud musí odmítnout prohlášení žalobce, že pokuta je pro něj likvidační. To plyne již z výše základního kapitálu žalobce (26 800 000 Kč), a žalobce nijak nespecifikoval a nerozvedl, proč by pro něj pokuta v celkové výši 99 547 Kč měla být likvidační.
38. Ohledně navrhované moderace trestu (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) soud uvádí, že jejím smyslem a účelem není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Takovéto zjevné vykročení z adekvátnosti a spravedlnosti sankce však soud neshledal, k čemuž odkazuje na posouzení přiměřenosti sankce výše.
39. Nutno dodat, že podání oznámení podle § 11 odst. 1 vodního zákona je skutečně povinností uživatele pozemku, nebo stavby, k nimž se váže povolení k nakládání s vodami, nelze jej tak považovat za přitěžující okolnost u žalobce, jehož povinností bylo zajistit si příslušná povolení. Leč s ohledem na to, že se jedná pouze o marginální aspekt a jinak správní orgány hodnotily přitěžující a polehčující okolnosti žalobcova deliktu správně, soud toto pochybení nepovažuje za významné.
40. Závěrem, prvostupňové rozhodnutí zmiňuje, že rozhodnutím ze dne 27. 8. 2014, č. j. ČÍŽP/46/OOV/SR01/1411256.001/14/HKS, byla za shodné delikty uložena pokuta

dřívějšímu provozovateli čerpací stanice společnosti Viversen s.r.o., přičemž nejsou uvedeny další podrobnosti (období, výše pokuty aj.). Z časového hlediska se soud tomuto tvrzení podivuje, poněvadž žalobce o tomto nájemci čerpací stanice jinak v žalobě nehovoří a nájemcem měla být od 1. 1. 2012 do 6. 4. 2016 společnost Fedility United s.r.o. Soud se ovšem nedomnívá, že by takové rozhodnutí, jehož správnost nemůže být předmětem přezkumu v tomto řízení, mohlo založit legitimní očekávání žalobce, že mu nemůže být uložena pokuta. Jak soud uvedl výše, napadené i prvostupňové rozhodnutí dostatečně odůvodnily, na jakém základě považují za pachatele obou deliktů žalobce.

Závěr

41. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
42. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. ledna 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu